

theater
UNISONO
TONEELHUIS / ABKE HARING

Donderdag 03 december om 20.30 uur

Wie Abke Haring ooit aan het werk zag, vergeet haar niet meer. Haar intense présence op scène maakt van haar een bijzondere verschijning in het theaterlandschap. Twee seizoenen geleden schitterde ze als Hamlet in 'Hamlet vs Hamlet' van Het Toneelhuis en kreeg daarvoor de Théo d'Or (één van Nederlands belangrijkste acteursprijzen) voor beste vrouwelijke hoofdrol.

Nu maakt Abke een nieuwe solo. "Ik heb enorm veel zin om opnieuw klein te werken en alleen. Ik ben benieuwd wat dat met me doet, na een grote productie als 'Hamlet vs Hamlet'. Ik denk dat het zal gaan over eenzaamheid. Unisono. Vele stemmen die samen één klank vormen. Dat is voor mij ook: verschillende mensen die hetzelfde voelen of meemaken." Haar werk is heftig, controversieel maar van een niets ontziende eerlijkheid.

theater
PARADIS
LOD / HOF VAN EEDE

Maandag 21 december 2015 om 20 uur

Componist Thomas Smetryns koopt online een oude foto van een jonge danseres. Even later valt er een volledig fotoboek in de brievenbus, een leven in puzzelvorm.

Een villa met bloemen in de Provence. Oudere man met jongere vrouw en zoontje tussen de bloemen. Postkaarten van man uit sanatorium naar vrouw, die alleen achterblijft met zoontje in de villa. Zoontje op de fiets. Politiefoto's, haastig ingekleefd: een steen op de weg, een jongensfiets en een bromfiets, jongensjas tussen het spatbord gedraaid. En een overlijdensbericht. Hof van Eede, het jonge theatercollectief rond de zussen Van den Eede, puzzelt het verhaal ineen. Op het slappe koord tussen sereniteit en sentimentaliteit, tussen het alledaags tragische en het onbedoeld komische, tussen documentaire en fictie.

Geen zingende personages, wel muziek als strategie om emoties te sturen, te manipuleren, of in de weg te zitten. Want hoeveel soundtrack verdraagt het ware leven?

HET GEVOLG
WIT IS ALTIJD SCHOON

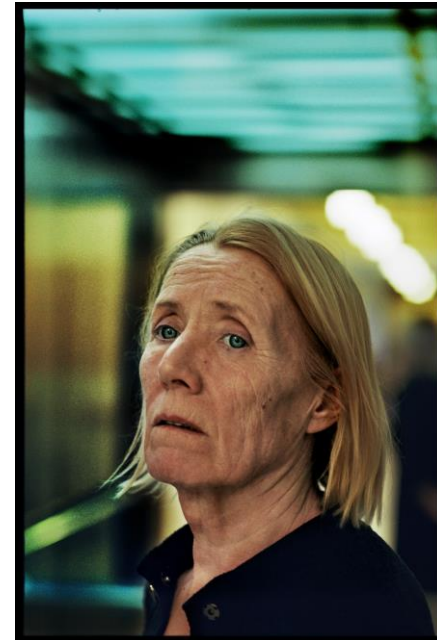
Donderdag 26 november 2015

Schouwburg

aanvang: 20 uur

duur: 60 minuten zonder pauze

Inleiding om 19.15 uur door Kwinten Van Heden

Tekst: Leo Pleysier | Bewerking en regie: Stefan Perceval | Spel: Sien Eggers en Kwinten Van Heden | Scenografie: Jan Strobbe | Licht: Marcel Visser
kostuums: Anita Evenepoel | Dramaturgie: Bram Verschuere | Techniek: Kris Auwers, Tom De Roy, Paul Wilms | Administratie: Ans Thijs | moeder van HETGEVOLG: Marjan Baeten | affichebeeld: Kris Dewitte

WIT IS ALTIJD SCHOON

“Geef haar het zuiverste, meest smetteloze wit dat er te vinden is.

Besprenkel haar met het helderste water, de fijnste reukwaren, de kostbaarste wierook opdat zij geuren mag als amandelbloesem in de witste boomgaarden van Portugal.

Tooi haar met hagewinde, vogelmelk, boerenkers en zevenster.

Geef haar al het wit dat opstuift tussen Nova Zembla en Alaska, dat schuimt op de golven die aanrollen op de kusten van Yokohama tot de baai van Lourenço Marques, Van Nomé tot Rio Grande.

Al het wit van de witste woestijnsteden van Arabië en Afrika.

Het wit dat pijn doet aan de ogen van Damascus tot Dakar.

En nog is dat geen wit genoeg, denk ik.

Nog is dat geen wit genoeg.”

Een opgewekte roman over rouw, afkomst en taal. Kan dat wel? Wie de roman ‘Wit is altijd schoon’ van Leo Pleysier heeft gelezen, kent het antwoord. In een buitengewone heldere en lichtvoetige taal beschrijft Pleysier de complexe gevoelens van een zoon voor zijn overleden moeder, die hem heel lang bedolven heeft onder haar gepraat. Het levert een warm en liefdevol portret op van de moeder.

Na het succes van ‘U bent mijn moeder’ gaan Stefan Perceval en Sien Eggers opnieuw samen aan de slag met een beklijvende tekst over afscheid en ontdekken, over samen en alleen.

‘Wit is altijd schoon’ is in elke betekenis van het woord de moedertaal van de auteur, een novelle als ultiem doodsprentje waarin de taal van de overledene haar herinnering levendig houdt. Het is een partituur, waarin melodie en ritme de sfeer meer bepalen dan de opgerakelde anekdote.

Leo Pleysier schrijft zoals hij zijn moeder altijd hoorde praten: zonder pauzes, zonder stiltes, zonder ruimte om te denken. “Zolang er gepraat wordt, wordt er niets gezegd.” Tegelijkertijd portretteert hij net daardoor zijn moeder op een bijzonder respectvolle en liefdevolle wijze: de kwebbelende moeder, de ergerende zoon, de herkenbaarheid van de moeder-zoonrelatie is aangrijpend.

Stefan Perceval kiest ervoor de stiltes er toch in te regisseren. Want wanneer de moeder stil valt en haar geratel even stopt, dan pas krijgen de herkenbaarheid van de relatie, het verdriet van de zoon en de onmacht van de moeder over dat verdriet hun recht. De stiltes vertellen het verhaal meer dan de woorden, ze vertellen het onuitgesprokene.

Stefan: “Nu hij (mijn vader) er niet meer is, is hij er net méér. Daar gaat ‘Wit is altijd schoon’ over. Pleysier voert een overleden moeder op die blijft praten. Wie er niet meer is, is er nog altijd. Dat stuk – dat ik nu bewerk, want ik wil laten horen wat de zoon te zeggen heeft – is mijn oproep om te genieten van wat en wie er nu is. Zuig het leven in je op, geniet ervan dat je bij elkaar bent.”, aldus Stefan Perceval

Pers

“In de versie van Het Gevolg wordt ‘Wit is altijd schoon’ theater van een pakkende soberheid. Regisseur Stefan Perceval, die dat jaar zelf afscheid nam van een vader, vond een bewonderenswaardig evenwicht tussen het serene en het lichtvoetige” De Standaard

“Het ritme van de babbelende volkswrouw, het achteloze gemak van het vertellen: Sien Eggers heeft dat echt in de vingers. Het swingt. En zo had ik het ook bedoeld” Leo Pleysier in De Standaard

Deze theatervoorstelling is gebaseerd op het boek ‘Wit is altijd schoon’. Lees dit boek en nog 14 andere parels gratis in de Verborgene Parels-app. Een cadeautje van de Bib. VERBORGENPARELS.BE